

ФРЕДЕРИК ПОЛ АЗ СЪМ ДРУГО НЕЩО

Превод от руски: Цвета Христова, 1968

chitanka.info

Седя на края на металния креват. За дюшек ми служи второто одеало, постлано направо върху пружината. Никак не е удобно, но мен ме очакват много по-големи неприятности.

Скоро ще ме преместят в окръжния затвор, а след известно време ще се озова в килията за осъдени на смърт. Разбира се, по-напред ще има съдебен процес, но това е обикновена формалност. Не само, че ме хванаха на местопрестъплението, но и всичко си признах.

Аз убих умишлено Лоурънс Конот, моя приятел, който ми спаси живота. Разбира се, за свое оправдание бих могъл да посоча някои смекчаващи вината обстоятелства, но съдът едва ли ще ги вземе под внимание.

Конот и аз бяхме приятели от дълги години. Войната ни раздели. Няколко години след завършването ѝ ние отново се срещнахме с него във Вашингтон, но в отношенията ни се бе появило известно отчуждаване. През това време той, както се казва, бе намерил призванието си. Много и упорито работеше над нещо, но над какво точно, криеше от мен. Аз естествено си имах свои грижи, но след като ме скъсаха на изпита по анатомия, те вече нямаха никакво отношение към науката. Трябва да кажа, че към медицината охладнях доста отдавна, още от деня, когато за пръв път попаднах в дисекционната зала. От трупове не се боях, просто не виждах нищо привлекателно в това.

Така и не получих докторска диплома, пък и за какво ли е тя на един таен полицаи, охрана на сенатор?

Не особено внушителна кариера, нали? Разбира се, не. Но аз не се срамувам от нея. Въобще човек не бива да се срамува от нищо в живота. А моята длъжност даже ми харесва. В наше присъствие, тайните полицаи, сенаторите обикновено са доста откровени, отнасят се добре към нас и ние честичко узнаваме интересни неща за това, което става зад правителствените кулиси. От своя страна ние можем да бъдем полезни на много хора — на репортерите от вестниците, които все слухтят за интересни истории; на правителствените чиновници, които понякога използват някоя изтървана по непредпазливост забележка за цяла политическа кампания; а така също и на всички ония, които биха пожелали да присъствуват на важни разисквания в галерията за посетители.

Както се случи, например, с Лари Конот. С него се видяхме случайно на улицата, побъбрихме малко, после той ме попита не мога ли да го снабдя с пропуск за предстоящите разисквания по външната политика. На другия ден му обадох по телефона, че с пропуска всичко е наред.

Той пристигна в началото на речта на държавния секретар и малките му влажни очички просто сияеха от удоволствие. И тогава неочаквано се раздаде страшен вик... Всички, естествено, още помнят тази история. Бяха трима, ония фанатици от Централна Америка, които се опитаха с огнестрелно оръжие да повлияят на нашата политика. Двамата имаха пистолети, третият — ръчна граната. Пистолетните изстрели раниха двама сенатори и един таен полицай. Ние с Конот стояхме съвсем наблизо. Аз се хвърлих върху мъничкото човече, което вече бе замахнало с гранатата, повалих го на земята; гранатата се търкулна встрани, исках да я уловя и когато видях, че ей сега ще експлодира, за миг се вцепених и в този момент върху нея се озова Лари...

Вестниците ни обявиха за герои. Те писаха, че Лари след като се хвърлил по корем върху гранатата, успял по някакво чудо да я измъкне изпод себе си и да я хвърли на такова място, та като експлодира да не засегне никого.

Наистина тя не причини никому вреда. Във вестниците споменаха, че от експлозията Лари загубил съзнание. И това е вярно, той действително загуби съзнание. Дойде на себе си чак след шест часа и после през целия ден се намираше в някакво унесено състояние.

На другата вечер аз го посетих. Моето идване много го зарадва.

— Ето че станахме с теб и герои — каза той приветливо.

— Лари, ти ми спаси живота — казах аз.

— Дребна работа, Дик, не заслужава да говорим за това. Аз се хвърлих инстинктивно, двамата имахме късмет, нищо повече.

— Вестниците пишат: ти си бил просто великолепен, извършил си всичко така мълниеносно, че никой не разбрал какво точно станало.

— За такава нищожна част от секундата — продума той с още по-небрежен тон, — никой и не би могъл, естествено, да успее да забележи каквото и да било.

— Аз успях, Лари.

Мъничките му очички още повече се свиха.

— Аз бях точно между теб и гранатата. Ти не би могъл да се хвърлиш нито покрай мен, нито над мен, нито през мен. И все пак се озова върху гранатата.

Той продължаваше да мълчи.

— И още нещо, Лари. Тя експлодира просто под теб, взривът буквално те повдигна. Имал си защитна броня, нали?

— Виждаш ли — след като се изкашля, каза той, — фактът, че...

— Да оставим „факта“ на мира, приятелю. Какво стана всъщност?

Той свали очилата си и смутено затърка очи.

— Не разбирам — промърмори той. — Вестниците пишат, че тя експлодирала на няколко...

— Плюй на вестниците, Лари — прекъснах го кротко аз. — Разбери, аз стоях до теб и очите ми бяха отворени.

На ръст Лари Конот беше нисък, но никога не ми е изглеждал толкова дребен както сега, когато свит на кълбо в креслото, ме гледаше с такива очи, сякаш аз бях въплъщение на Немезида.

После той се разсмя, разсмя се с такъв смях — с почти щастлив смях — че аз трепнах от изненада.

— Е добре, Дик, по дяволите тая игра на криеница: аз бях загубил съзнание, а твоите очи са били отворени... Рано или късно все ще трябва някому да призная. Защо не на теб в края на краищата?

От това, което узнах, в моята прощална бележка изпускам само една подробност, подробност, наистина, твърде съществена. За нея никой и никога не ще узнае. Във всеки случай, не ще узнае от мен.

— Естествено, аз не мога да не разбирам — каза Лари, — че рано или късно ти ще си спомниш за нашите нощни разговори в кафенето, нашите безкрайни спорове за бога и световните проблеми. Разбира се, ти не си ги забравил.

Да, аз не бях ги забравил. Помнех много добре как безжалостно се подигравах на налудничавите му твърдения и хипотези и как той упорито ги защитаваше. Една от тях беше особено безумна. Веднъж бе започнал да ми доказва, че...

— Ти, май, тогава твърдеше — заговорих аз, като с мъка търсах думи, — че някога щяло да настъпи време, когато човешкият дух ще овладее... хм... психокинетичните сили... Че някога ние, без да прибъгваме до каквато и да било машина и без да си помръднем даже

пръстите, ще можем само със силата на мисълта да пренасяме тялото си мигновено във всяко място, където пожелаем... Въобще, за човешкия дух нямало нищо невъзможно.

— Боже, колко съм бил зелен тогава — възкликна Лари и се замисли.

Оставих го да мисли. На мен самия ми беше нужно да се съсредоточа.

— Разбира се — заговори отново той, — човешкият дух сам по себе си не е способен на такива неща. Всичко, което съм ти разправял тогава, всичко е било само думи на възторжен мечтател, а не изводи на учен, проверил истинността им със стотици опити. Но в нещичко все пак съм бил прав и туй нещичко ми помогна да намеря вярното решение. Съществуват известни... да кажем технически похвати, с които човек може да насочва дейността на мисълта си така, че тя да въздействува върху обикновените физически сили, с които ние се сблъскваме на всяка крачка в обикновения си живот. Овладейл тези похвати, човекът окончателно ще победи природата.

Някакъв необикновен оттенък в гласа му и в изражението на очите му ме накара да почувствувам, че той наистина бе изтръгнал от природата велика тайна. Този път бях готов да му повярвам, дори и да не беше вчерашният инцидент в сената.

— Овладейл тези похвати — продължи той, — човек може всичко да прави. Разбираш ли, Дик? Абсолютно *всичко*! Да прелети през океана? За една секунда. Да обезвреди взривяваща се бомба? Ти го видя със собствените си очи. Разбира се това се постига с усилена дейност на мисълта и като всяка дейност представлява разход на енергия: никой не може да заобиколи природните закони. Затова и аз излязох за цял ден от строя. Пълното неутрализиране на голямо количество освободена в миг енергия — засега е още доста трудно нещо. Много по-лесно е например да отклониш встрани летящ куршум, а още по-просто — да извадиш от цевта патрона и да го пренесеш в джоба си, за да не се състои въобще изстрелът. Разстоянието няма почти никакво значение. Стига да поискаш, Дик — в очите му светна горделиво пламъче, — и ти ще видиш пред себе си английската корона в целия блясък на скъпоценностите й...

— А в бъдещето да надзърнеш можеш ли? — попитах аз.

Той се навъси.

— Защо е този тон, Дик, та аз говоря за сериозни неща. С шарлатанство никога...

— А да четеш мисли?

Лицето му просветна.

— Ах, ти и този разговор ли помниш? Не, това не мога. По-късно, смятам да се заема сериозно и с този проблем. Във всеки случай, сега не мога.

— Покажи ми нещо, което вече можеш — помолих аз.

Той се усмихна. Явно, разговорът ни му доставяше удоволствие и аз добре го разбирах. Много години той бе крил тайната си от всички. Десет години търсения и експерименти в пълна самота! Десет години тайни надежди и разочарования, като се почне още от неоформената идея и се свърши с деня, когато тя е станала реална действителност. Просто имаше нужда да излее пред някого насъбралите се в душата му чувства. Мисля, всъщност той се радваше, че най-сетне някой го бе изобличил.

— Да ти покажа нещо ли? Сега, да помисля — той огледа стаята и кимна: — Гледай към прозореца.

Прозорецът се отвори и пак се затвори.

— Радиоапарата — каза Лари.

Малкият апарат изведнъж оживя: чу се щракане, един от клавишите потъна, скалата светна, разнесе се музика.

— Гледай внимателно!

Музиката рязко млъкна, радиоапаратът изчезна. И тоз час пак се появи на предишното си място; изскочилият от контакта щепсел на шнура тупна на килима.

— Той беше приблизително на височината на Еверест — каза Лари, като явно се мъчеше да запази непринудения тон. — А какво ще кажеш за това...

Лежачият на пода шнур се вдигна и щепселът му се устреми към контакта, замря във въздуха за секунда и пак тупна на пода.

— Не — промени решението си Лари, — сега ще ти покажа наистина нещо сериозно. Наблюдавай радиоапарата, Дик. Ще го накарам да работи без ток. За усиляване на електромагнитните трептения е достатъчно...

Напрегнатият му поглед пак бе прикован в апарата. Миг, втори. Светна лампичката, която осветяваше скалата; от високоговорителя се

зачуха първите съскащи звуци.

Аз станах от стола, който беше точно зад Лари.

Използувах телефона, той стоеше на масичката до моя стол. Ударът го улучи в тила, край ухото; той се свлече и рухна на пода. Ударих го още два пъти, за да не може да дойде на себе си през следващия час и поставих телефонната слушалка на мястото.

После пристъпих към обиск. Онова, което ме интересуваше, намерих в писалището му. Записки и изчисления. Всичко, което трябваше да знам, за да мога да върша онова, което можеше да прави той. Побра се в два-три реда, всичко друго изгорих.

Пак вдигнах телефонната слушалка и извиках полицията. Когато чух сирената, извадих служебния си пистолет и стрелях в гърлото му. Той беше вече мъртъв, когато те нахълтаха в стаята.

Съвестта ми е чиста. На съда ще се опитам да обясня мотивите на постъпката си, макар да не съм уверен, че съдебните заседатели ще ги признаят за основателни.

В онези два-три реда се обясняваше как да правя онова, което можеше да прави той, Лоурънс Конот. Всеки, който умее да чете, също би могъл да го прави. Формулата на Конот беше достъпна за всички грамотни хора — честни, нечестни, подлеци, престъпници, душевноболни.

Лоурънс Конот беше честен идеалист, това е вярно. Ние бяхме приятели от детинство, аз му познавах и зъбите, както се казва, и при нужда бих могъл спокойно да му поверя живота си. Всичко това е така. Но в случая става дума за нещо много по-голямо! Не само за неговия живот! Не само за моя!

Кой може да гарантира за човек, почувствувал се изведнъж бог? Предположете, че някакъв човек единствен знае тайна, даваща му възможност да проникне през всякакви стени, във всякакви закрити помещения, в която и да е банкова каса. Предположете, че за този човек никакво оръжие не е страшно.

Казват, че властта покварявала хората. Че абсолютната власт развърщавала абсолютно. Можем ли си представим по-абсолютна власт от оная, която имаше Конот? Човек, който не се бои от никакви наказания би могъл да върши всичко, каквото му хрумне, нали? Лари беше мой приятел, но аз го убих съвършено хладнокръвно, съзнавайки,

че не бива да оставя жив човека, овладял тайна, която може да го
направи господар на света.

Аз ли? Аз съм друго нещо.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
5/1968 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.